

Arrest

nr. 232 157 van 3 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5 bus 18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 oktober 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 november 2019 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 december 2017 dient verzoekster een eerste aanvraag tot gezinshereniging in, met toepassing van artikel 47/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in functie van haar broer, van Nederlandse nationaliteit. Op 28 mei 2018 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 14 juni 2018 dient verzoekster opnieuw een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, in functie van dezelfde broer. Op 11 december 2018 neemt de verwerende partij opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 20 december 2018 dient verzoekster een derde aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van dezelfde broer. Op 14 juni 2019 neemt de verwerende partij wederom een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.4. Op 27 juni 2019 dient verzoekster een vierde aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van dezelfde broer. Op 30 september 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 11 oktober 2019 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ter kennis gebracht. Verzoekster dient hiertegen een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Deze vordering wordt verworpen bij arrest nr. 227 832 van 23 oktober 2019.

1.6. Op 11 oktober 2019 neemt de verwerende partij een beslissing waarbij verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van MINOS op 11.10.2019 maar weigert elke medewerking en weigert verklaringen af te leggen.

Aan de Mevrouw, die verklaart te hetend:

Naam : [E.B.]

voornaam : [T.]

geboortedatum : [...] geboorteplaats [...] nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 11.10.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene tot vier maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging indiende, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van haar broer [E.B.K.] [...], die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 01.12.2017, werd op 28.05.2018 geweigerd. Deze weigering (bijlage 20) werd op 31.05.2019 aan

betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Nog binnen de maand op 14.06.2018, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in in functie van diezelfde broer. Deze aanvraag werd op 11.12.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 13.12.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een week later, op 20.12.2018 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde broer. Deze aanvraag werd op 14.06.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 20.06.2019 aan betrokkene werd betekend. Op 27.06.2019 diende betrokkene voor de vierde keer een aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van haar broer. Deze aanvraag werd op 30.09.2019 geweigerd, beslissing die op 11.10.2019 aan betrokkene.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Het gegeven dat de Nederlandse broer van betrokkene zich in België heeft gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Marokko niet in de weg staan. Immers, het louter feit dat betrokkene samenwoont met zijn broer heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van haar broer. Betrokkenes aanvragen tot gezinshereniging in functie van haar broer werden dan ook allen geweigerd. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar broer. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Een inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes broer kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een inreisverbod vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene weigert verklaringen af te leggen bij de politie en legt bijgevolg geen verklaringen af betreffende haar gezondheidsstoestand. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van enige medische problemen die betrokkene verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel en van de hoorplicht.

Het middel wordt voorafgegaan door een theoretisch betoog dat luidt als volgt:

"Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen -in casu de bijlage 13 sexies dd. 11.10.2019) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 11.10.2019 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het

zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Vervolgens wordt in een eerste onderdeel van het middel uiteengezet:

“INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKSTER

1. REDEN VAN HET INREISVERBOD

Het inreisverbod vindt in de bestreden beslissing haar juridische basis in artikel 74/II,§I, tweede lid dat het volgende bepaalt:

Art. 74/11. [1] § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Er bestaat een risico op onderduiken;

Op datum van 11.10.2019 wordt verzoekster door de politiediensten gehoord.

Tot grote verbazing van verzoekster is zij aangehouden en meegenomen en werd er geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan.

Verweerster baseert haar beslissing op het gegeven dat verzoekster onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend.

Zulke redeneringen gaan evident niet op om verzoekster geen termijn te geven om het grondgebied te verlaten.

Verweerster gaat er zomaar van uit dat er een risico op onderduiken is.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. § 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2 bis, § 3, 3°, § 4,5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Met andere woorden; toegepast in huidige zaak dient enkel geen termijn voor het vrijwillig vertrek te worden toegestaan indien er een risico op onderduiken bestaat.

De verwerende partij heeft onder andere met betrekking tot dat punt de wet geschonden.

In de bestreden beslissing wordt enkel vermeld dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werden op 31.05.2019, zodat zij duidelijk gemaakt heeft zich niet aan de verwijderingsmaatregel te willen houden...

De beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek is NIET afdoende gemotiveerd omdat in toepassing van de voormelde bepaling enkel wordt vermeld dat er een risico op onderduiken bestaat en geen enkel motief vermeld heeft dat betrekking heeft op het onderduikrisico.

Met betrekking tot artikel 74/14 §3, 1° het risico tot onderduiken wenst verzoekster op te merken dat verweerder geen overtuigend motief vermeld heeft dat betrekking heeft op het onderduikrisico.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat in hoofde van verzoekster een risico op onderduiken bestaat en verwijst enkel naar een eerder bevel van 31.05.2019.

De memorie van toelichting omschrijft het risico op onderduiken als volgt: 'feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt'

In casu wordt door verwerende partij in de bestreden niet naar artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet verwezen.

In die zin is er ook een schending aangezien verwerende partij dit artikel negens in de bestreden beslissing vermeldt.

Verder tracht zij één criteria aan te halen.

De criteria die zij heeft aangehaald en bestempeld als zijnde een risico op onderduiken zijn niet voldoende gemotiveerd.

De volgende criteria werden aangehaald:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende tot vier maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van haar broer [E.B.K.] [...], die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 01.12.2017, werd op 28.05.2018 geweigerd. Deze weigering (bijlage 20) werd op 31.05.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Nog binnen de maand op 14.06.2018, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in functie van dezelfde broer. Deze aanvraag werd op 11.12.2018 geweigerd,

beslissing (bijlage 20) die op 13.12.2018 aan betrokkene wordt betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een week later, op 20.12.2018 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde broer. Deze aanvraag werd op 14.06.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 20.06.2019 aan betrokkene werd betekend. Op 27.06.2019 diende betrokkene voor de vierde keer een aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van haar broer. Deze aanvraag werd op 30.09.2019 geweigerd, beslissing die op 11.10.2019 aan betrokkene werd betekend.

Verzoekster heeft nieuwe elementen aangevoerd om een nieuwe verblijfsaanvraag te staven.

Verwerende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat er een risico op onderduiken is aangezien verzoekster een gekende verblijfsplaats heeft.

Met andere woorden, verzoekster diende het land niet onmiddellijk te verlaten binnen de termijn die werd opgelegd vanwege de verwerende partij.

In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de leefomstandigheden van verzoekster en gaat hier tevens zeer licht over. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering.

Het volstaat niet dat wanneer verzoekster mbt het risico tot onderduiken voldoet aan één criteria om te besluiten dat er risico op onderduiken bestaat.

De voorbereidende werken tonen dat de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij mbt de beoordeling van het risico op onderduiken sterk beperkt wordt.

Eén en ander dient geconcretiseerd en sterk onderbouwd te worden, wat in casu niet het geval is. Verzoekster heeft familieleden in België, en wordt hier behandeld voor haar medische aandoening. Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

In een tweede onderdeel van het middel wordt toegelicht:

"DUUR VAN HET INREISVERBOD

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoekster.

Verwerende partij heeft geen verklaring afgenomen van verzoekster mbt haar specifieke situatie.

De politiediensten zouden vermeld hebben dat verzoekster geen verklaring wenste af te leggen wat uiteraard niet strookt met de realiteit.

Er werden aan verzoekster documenten voorgelegd waaruit één en ander zou moeten duidelijk zijn aangaande haar hoorplicht.

Zij kon op het moment geen verklaring afleggen aangezien zij de taal niet machtig is.

Er werd evenmin een tolk Berbers gevorderd waardoor verwerende partij minstens het hoorplicht heeft geschonden.

Want indien zij haar eigen had kunnen uitdrukken zou ze haar medische toestand kunnen verduidelijken dewelke thans aangetoond wordt met medische stukken.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar 'omdat verzoekster niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot terugkeerverplichting gevolg heeft gegeven'. Waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 31.05.2019. Dit alles behalve voldoende duidelijk voor verzoekster om het motief van de duur van 3 jaar te begrijpen.

De kwestieuze alinea werd door de verwerende partij gewoonweg eenvoudig gekopieerd uit de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, en is aldus niet dienend ter motivering van de duur van het opgelegde inreisverbod.

Waarom direct gekozen werd voor een termijn van 3 jaar, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat de weigering van de wettelijke samenwoning een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijke gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

Verweerster meldt dat er geen specifieke omstandigheden zijn die het inreisverbod van 3 jaar kunnen doen verminderen. Verwerende partij draait hier de bewijslast om. Zij dient met de stukken en de informatie die zij in haar bezit heeft aan te tonen dat het maximum inreisverbod gerechtvaardigd is.

Verzoekster heeft een broer in België, met wie zij samenwoont en van wie zij afhankelijk is.

Samen wonen zij in Wijnegem.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximale termijn van 3 jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoekster stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 3 jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod.

De administratie blijft andermaal in gebreke kenbaar te maken welke specifieke elementen en omstandigheden dan wel zouden hebben geleid tot een beslissing om verzoekster een inreisverbod van 3 jaar toe te kennen.

Verweerster heeft met betrekking tot de duur van het inreisverbod geen rekening gehouden met de familieleden van verzoekster waarmee hij een gezinsleven heeft.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als het, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoekster de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van twee jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële en formele motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient haar beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurs-handelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd."

Een derde onderdeel van het middel luidt als volgt:

"Schending artikel 8 EVRM:

Artikel 8 EVRM: "Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover hij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu is er geen toetsing aan artikel 8 EVRM.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het gezinsleven van partijen.

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets.

De RvV heeft in haar arrest van 13.1.2016 met nr. 159.789 duidelijk uiteengezet dat afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dienen te gebeuren.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,*
- de omvang van de banden in de staat,*
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.*
- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.*
- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.*

In casu is de 'fair balance'-toets niet gebeurd."

Een vierde onderdeel van het middel wordt uiteengezet als volgt:

"Schending artikel 3 EVRM:

Verzoekster lijdt aan een ziekte waarbij overmatig littekenweefsel wordt gevormd over haar hele lichaam, genaamd keloïden. Deze aandoening is erg pijnlijk en verzoekster wordt hiervoor behandeld in het UZA te Edegem, waar na enkele maanden onderzoek tot de diagnose is gekomen.

Verzoekster is hiervoor ook reeds behandeld geweest in verschillende andere ziekenhuizen. Haar volgende afspraak in het UZA zou normaalgezien plaatsvinden op 07.11.2019.

Een terugkeer naar Marokko zal ertoe leiden dat verzoekster niet de nodige behandeling zal kunnen krijgen zoals die zij krijgt op dit ogenblik in België.

Verzoekster wordt verzorgd en verzekerd door haar broer. Het risico bestaat dat haar medische toestand achteruit zal gaan indien zij niet meer op zijn hulp kan rekenen. Haar gezondheidstoestand is dus volledig afhankelijk van de heer [E.B.K.]. In casu is er sprake van een schending van artikel 3 EVRM.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.2. Het bestreden inreisverbod verwijst uitdrukkelijk naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 11 oktober 2019 ten aanzien van verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen omdat zij niet in het bezit was van een geldig paspoort met een geldig visum of geldige verblijfstitel. Op grond van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet werd verzoekster daarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestond.

Omdat dit bevel om het grondgebied te verlaten van 11 oktober 2019 geen termijn voor vrijwillige terugkeer voorzag, moest het op grond van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet vervolgens gepaard gaan met een inreisverbod.

In haar verzoekschrift bekritiseert verzoekster het feit dat haar op grond van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek omwille van een risico op onderduiken werd gegeven. Deze bepaling heeft evenwel betrekking op verwijderingsbeslissingen. Met andere woorden, indien verzoekster zich tegen het ontbreken van een termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten wil verzetten, dan komt het haar toe om het voormelde bevel om het grondgebied te verlaten aan te vechten.

De Raad stelt vast dat verzoekster een beroep heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel van 11 oktober 2019 te vorderen. Dit beroep werd evenwel verworpen bij arrest nr. 227 832 van 23 oktober 2019, waarbij de Raad vaststelde dat verzoekster er niet in slaagde de motieven inzake het risico op onderduiken te weerleggen.

In de mate dat verzoekster in onderhavig verzoekschrift opnieuw middelen aanvoert die betrekking hebben op het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek, kan de Raad alleen maar vaststellen dat ze gericht zijn tegen een beslissing die thans niet wordt aangevochten, en dus onontvankelijk zijn. Het eerste onderdeel van het middel, met daarin de aangevoerde schending van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet, is dan ook niet dienstig. Het gegeven dat in het inreisverbod de motieven uit het bevel opnieuw worden opgenomen doet daaraan geen afbreuk: ze zijn immers overtuigend.

2.3. Verzoekster stelt vervolgens dat haar niet is meegedeeld waarom werd gekozen voor een termijn van drie jaar.

Wat betreft de duur van het opgelegde inreisverbod, merkt de Raad voorafgaandelijk op dat, overeenkomstig §1, eerste lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900).

Vooreerst wijst de Raad erop dat de vaststelling dat een deel van de motieven inderdaad, zoals verzoekster ook stelt, is overgenomen uit het bevel om het grondgebied te verlaten dat eraan is vooraf gegaan, niet automatisch met zich meebrengt dat er niet uit zou blijken waarom een inreisverbod voor drie jaar wordt opgelegd.

In casu heeft de verwerende partij geoordeeld dat verzoekster een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd omdat het gegeven dat haar Nederlandse broer zich in België heeft gevestigd een terugkeer van verzoekster naar Marokko niet in de weg staat, dat het loutere feit dat verzoekster samenwoont met haar broer niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste is van haar broer, dat alle aanvragen tot gezinshereniging in functie van verzoeksters broer werden geweigerd en dat verzoekster een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat zij haar leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van haar broer en nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. De verwerende partij besluit hieruit dat een inreisverbod dan ook niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel van 8 van het EVRM en geen breuk betekent van de familiale relaties. Hierbij wordt aangestipt dat verzoeksters broer vanuit België contact kan houden via moderne communicatiemiddelen. Verder wordt vermeld dat verzoekster weigert verklaringen af te leggen, ook over haar gezondheidstoestand, en dat uit het administratief dossier niet blijkt dat er sprake is van enig medisch probleem dat haar verhindert om terug te keren naar haar land van herkomst. De verwerende partij concludeert dat verzoekster dan ook geen enkel wettelijk motief heeft om alsnog in België te verblijven, dat in het belang van de immigratiecontrole en gelet op de hardnekkigheid van verzoekster om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is daar uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

De motivering in het bestreden inreisverbod laat op voldoende duidelijke wijze toe te begrijpen waarom de verwerende partij kiest voor een duurtijd van drie jaar en waarom zij deze duurtijd proportioneel acht. Hierbij wordt wel degelijk ingegaan op verzoeksters specifieke omstandigheden, zoals de aanwezigheid van een familielid in België, in casu haar broer, hun samenwoning en haar voorgehouden afhankelijkheid van hem. Het betoog dat er geen onderzoek zou zijn geweest naar specifieke omstandigheden, faalt dan ook. De stelling dat het zou gaan om een nagenoeg automatische keuze voor de duur van drie jaar, zoals verzoekster betoogt, kan, gelet op het bovenstaande, niet worden bijgetreden.

2.4. Verzoekster klaagt aan dat er geen verklaring werd afgenomen over haar specifieke situatie. Dat zij geen verklaringen wenste af te leggen strookt niet met de realiteit. Zij kon geen verklaringen afleggen omdat zij de taal niet machtig is en geen tolk Berbers werd gevorderd. Verzoekster acht de hoorplicht geschonden omdat zij haar medische toestand had kunnen verduidelijken, die zij thans aantoon met medische stukken die aan het verzoekschrift worden gevoegd.

Uit de stukken van het administratief dossier, met name een synthesesedocument telefoongesprek, blijkt dat verzoekster wat Nederlands sprak maar op het politiebureau plots geen Nederlands meer kon en ook geen Engels of Frans. Bijgevolg werd het formulier hoorrecht in het Arabisch doorgestuurd maar ze weigerde elke medewerking en wilde geen verklaringen afleggen.

De Raad stelt dus vast dat verzoekster ook in het Arabisch geen verklaringen wilde afleggen en elke medewerking weigerde. De vaststelling in de bestreden beslissing dat zij elke medewerking weigerde en weigerde verklaringen af te leggen, is niet kennelijk onredelijk, nu verzoekster de kans had om zich in het Arabisch uit te drukken.

Verzoekster toont in haar verzoekschrift niet aan dat zij het Arabisch, de officiële taal van haar land van herkomst, Marokko, niet machtig is. Bovendien blijkt dat verzoekster, in het kader van haar vier aanvragen tot gezinshereniging, herhaaldelijk stukken heeft voorgelegd die in het Frans zijn opgesteld. Verder lees de Raad in het administratief dossier dat verzoekster reeds verschillende modules Nederlands tweede taal heeft gevolgd en met vrucht heeft beëindigd. Dat verzoekster zich bijgevolg enkel in het Berbers kan uitdrukken en dat een onoverkomelijk taalprobleem de uitoefening van haar hoorrecht verhinderde, staat dus niet vast.

In casu besluit de Raad dan ook dat verzoekster zelf heeft verzaakt aan haar hoorrecht en dat dit enkel haarzelf ten kwade kan worden geduid. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht, waarnaar verzoekster verwijst in haar verzoekschrift, blijkt duidelijk dat wanneer een derdelander de mogelijkheid wordt geboden om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken, hij zich tijdens het gehoor coöperatief moet opstellen en de bevoegde nationale autoriteit alle relevante informatie moet verstrekken over zijn persoonlijke situatie en zijn familie- en gezinssituatie, en met name informatie die er een rechtvaardiging voor kan vormen dat geen inreisverbod wordt opgelegd (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boujlida, par. 50).

Verzoeksters eigen onzorgvuldig handelen en gebrek aan coöperatieve houding kunnen niet a posteriori in het kader van deze annulatieprocedure worden hersteld. Een schending van het hoorrecht blijkt niet. Verder wijst de Raad erop dat een schending van artikel 41 van het Handvest niet dienstig kan worden aangevoerd daar uit de bewoordingen van dit artikel duidelijk volgt dat het niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

2.5. Waar verzoekster verwijst naar haar medische toestand, stelt de verwerende partij in het bestreden inreisverbod het volgende:

“Betrokkene weigert verklaringen af te leggen bij de politie en legt bijgevolg geen verklaringen af betreffende haar gezondheidsstoestand. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van enige medische problemen die betrokkene verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er inderdaad geen sprake was van enig medisch probleem en dat verweerder evenmin op de hoogte werd gebracht van medische problemen. Verder stipt de Raad aan dat de centrumarts in het medisch attest van 14 oktober 2019 verzoekster geschikt achtte om in het gesloten centrum te verblijven en eveneens ‘fit to fly’ verklaarde. In een ander medisch attest van 14 oktober 2019 verklaarde de centrumarts dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening hield met haar gezondheidstoestand.

Verzoekster betoogt verder dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM omdat het risico bestaat dat haar medische toestand achteruit zal gaan indien zij niet meer op de hulp van haar broer kan rekenen. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift haar medisch dossier.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Het risico dat verzoekster, die het steevast heeft over een terugkeer naar het land van herkomst, inroept in het licht van het artikel 3 van het EVRM is onlosmakelijk verbonden met haar verwijdering van het grondgebied en dus met het bevel om het grondgebied te verlaten. Het inreisverbod maakt een afzonderlijke doch duidelijk accessoire maatregel uit ten opzichte van het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding (bijlage 13septies) van 11 oktober 2017. Indien de specifieke situatie, in het licht van de geschonden geachte bepalingen, de verwerende partij verhindert aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, dan zal zij ipso facto verhinderd zijn om een inreisverbod op te leggen. Deze schendingen kunnen dan ook slechts dienstig worden aangevoerd tegen een beslissing tot verwijdering, doch zijn in beginsel niet relevant ten aanzien van het met deze beslissing tot verwijdering gepaard gaande inreisverbod, dat geen verwijdering van het grondgebied gelast noch een terugkeer, maar enkel inhoudt dat het de betrokken derdelander verboden is om zich gedurende de geldingstermijn toegang te verschaffen tot het grondgebied of te verblijven op het grondgebied van de Schengenstaten (cf. artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet).

De Raad stelt vast dat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM bovendien reeds werd beoordeeld in het licht van de voormelde beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding (bijlage 13septies) die op dezelfde dag als het inreisverbod (bijlage 13sexies) jegens verzoekster werd getroffen. Het betoog inzake een schending van artikel 3 van het EVRM werd grondig onderzocht door de Raad op het moment van verwijdering in het kader van de in punt 1.5 vermelde vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de voormelde bijlage 13septies. Uit het daaropvolgend arrest nr. 227 382 van 23 oktober 2019 blijkt dat dit betoog niet werd weerhouden. De Raad merkt op dat verzoekster overigens in onderhavig verzoekschrift hetzelfde middel ontwikkeld als in voormelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Het volstaat in deze dan ook te verwijzen naar hetgeen de Raad reeds in het arrest nr. 227 382 heeft geoordeeld:

“In dit verband voert de verzoekende partij in haar verzoekschrift niets aan. Verzoekster verwijst in verband met haar huidziekte naar verslagen van het ziekenhuis UZ Antwerpen die zij ter terechtzitting indient. Uit deze stukken blijkt, op het eerste gezicht dat zij lijdt aan de huidziekte keloïden. Evenwel kan uit deze stukken niet worden afgeleid dat zij niet in staat is om te reizen of dat er geen behandeling mogelijk is in het land van herkomst. Verzoekster weerlegt prima facie niet de vaststellingen van de centrumarts waarbij zij “fit to fly” werd verklaard. Waar verzoekster stelt dat zij volledig afhankelijk is van haar broer en daarmee doelt op zijn financiële tussenkomst voor de behandeling van haar ziekte, toont verzoekster niet aan dat haar broer haar niet financieel kan helpen in het land van herkomst voor de behandeling of verzorging van haar huidziekte.

Waar verzoekster stelt dat “het risico bestaat dat haar medische toestand achteruit zal gaan” wegens afwezigheid van behandeling of het gebrek aan toegang tot deze behandeling laat zij na aan te tonen dat zij zal worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare verslechtering van haar gezondheidstoestand die zou uitmonden in ondraaglijk lijden of een significante vermindering van de levensverwachting. Zij beperkt haar betoog tot de loutere bewering dat het risico bestaat dat haar medische toestand zal achteruit gaan, hetgeen niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Op geen enkele wijze neemt verzoekster de moeite concrete aanwijzingen naar voor te brengen dat zij omwille van haar huidziekte verhinderd is te reizen of zij hiervoor dan niet verder kan worden behandeld in haar herkomstland. Zij concretiseert verder op geen enkele wijze waarom zij geen toegang zou hebben tot de eventuele noodzakelijke zorg in het land van herkomst en een reëel risico loopt op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Zij legt geen begin van bewijs voor dat kan wijzen op een dergelijk ernstig en reëel risico. In deze omstandigheden maakt zij een ernstige grief in de zin van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.”

Verzoekster brengt geen elementen aan die alsnog anders doen oordelen.

2.6. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, houdt verzoekster een algemeen theoretisch betoog en stelt zij dat een ‘fair balance’-toets niet is gebeurd.

De Raad herinnert eraan dat het waarborgen van een recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, het bestaan veronderstelt van een privé- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, dit is ouders en minderjarige kinderen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat ‘*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. In casu dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en zijn broer te worden aangetoond.

Voor zover verzoekster zich beroept op een gezins- en familieleven in België, waar haar broer hier verblijfsgerechtigd is, merkt de Raad op dat de verwerende partij in het bestreden inreisverbod rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster inwoont bij haar broer doch vaststelt dat dit niet automatisch tot gevolg heeft dat zij te zijnen laste is. Hierbij wijst de verwerende partij er terecht op dat verzoeksters aanvragen tot gezinshereniging telkens werden afgewezen.

Uit het administratief dossier blijkt dat deze aanvragen werden afgewezen omdat niet afdoende bleek dat verzoekster reeds in het land van herkomst ten laste was van haar broer of deel uitmaakte van diens gezin. Verder werd vastgesteld dat het loutere gegeven dat verzoekster met haar broer samenwoont en op hetzelfde adres gedomicilieerd is, niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste is van haar broer, omdat de voorwaarde van ten laste zijn op een actieve wijze moet worden aangetoond en dit niet impliciet valt af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont.

Voorts merkt de verwerende partij in het bestreden inreisverbod op dat verzoekster een volwassen persoon is van wie kan worden verwacht dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van haar broer. Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn en in haar verzoekschrift brengt verzoekster geen enkel concreet argument aan dat hierover anders kan doen denken. Verzoekster brengt geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan tussen haarzelf en haar broer, noch blijken dergelijke elementen uit de stukken van het administratief dossier. Verzoekster toont een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met haar broer niet in concreto aan. Verzoekster overtuigt dan ook niet dat zij zich kan beroepen op een gezins- of familieleven in België dat kan vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Nu een beschermenswaardig gezins- of familieleven niet aannemelijk wordt gemaakt, blijkt niet dat een verdere belangenafweging door de verwerende partij zich opdrong of moest worden doorgevoerd, of dat de bestreden beslissing hieromtrent een verdere motivering diende te bevatten.

Waar zij terloops verwijst naar een privéleven in België, bemerkt de Raad dat verzoekster op geen enkele wijze de sociale, persoonlijke of economische bindingen die zij hier zou hebben opgebouwd concretiseert. Daarbij benadrukt de Raad dat de normale binding die ontstaat met België, enkel door een verblijf hier te lande, op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63).

In de mate dat zij lijkt te betogen dat de relatie met haar broer deel uitmaakt van haar privéleven, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij de relatie met haar broer niet van op afstand daadwerkelijk kan invullen, bijvoorbeeld door gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen, zoals in het bestreden inreisverbod terecht wordt bemerkt (cf. EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala/Zwitserland, § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 59).

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.8. De Raad is in het licht van de elementen van de zaak van oordeel dat in casu de keuze voor een inreisverbod van drie jaar werd voorzien van een specifieke motivering die op eenvoudige wijze in deze beslissing kan worden gelezen. De Raad benadrukt hierbij dat een nauwgezette motiveringsplicht niet betekent dat de verwerende partij moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen. Verzoekster heeft dus kennis van de motieven op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en wordt in de mogelijkheid gesteld om aan te tonen dat de termijn onwettig is, kennelijk onredelijk is, of het resultaat van een onzorgvuldige besluitvorming. Verzoekster overtuigt niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen. Zij toont niet aan om welke reden de besproken motieven niet zouden volstaan om een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

Verzoekster toont met haar betoog verder niet aan dat enige specifieke omstandigheid die haar zaak kenmerkt ten onrechte niet in de motivering van de bestreden beslissing is betrokken. Zij stelt dat verwerende partij de bewijslast omdraait maar laat na om in concreto aan te tonen met welke specifieke elementen van haar zaak dan geen rekening werd gehouden. Zij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte aanmerkt dat *“uit het onderzoek van het dossier [niet] blijkt (...) dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar”*. De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat het bestreden inreisverbod is opgelegd op grond van onjuiste of onvolledig gegevens of een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

Waar verzoekster dan nog de schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel aanvoert, merkt de Raad op dat zij evenwel niet verduidelijkt op welke wijze deze rechtsbeginselen door de bestreden beslissing werden geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES